

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LES ELECCIONS A ALEMANYA

—Aquesta vegada, diguin el què vulguin, el triomf ha sigut del poble!

De cara al civilisme

Com era d'esperar, i com sempre havíem cregut, s'acosta el moment de la transformació del Govern militar directorial d'Espanya en un Govern predominantment civil. Que això s'acosti, no vol dir que sigui qüestió de quatre dies. Però totes les coses que han de venir, s'acosten a mesura que passa el temps. I si alguna vegada sembla que s'allunyen, és per haver-nos enganyat respecte al moment en què havien de succeir. Dins els límits de les seguretats humanes, podem dir que és cosa segura l'adveniment del promès Ministeri civil, o "cívico-militar" amb preponderància civil.

Es clar que l'estructura i la composició d'aquest futur Ministeri no acabaran de desarmar els oposicionistes. Però qui pot negar la tendència civilista que els propòsits del Directori revelen? Les oposicions, aquí i a tot arreu, són sempre difícils d'aconterar, i per això els homes enèrgics no es preocupen massa d'aconterar els descontents. Els homes que es considera probables per a el Gabinet civil donen la impressió, al costat del civilisme, d'una admirable adhesió al moviment militar i sobretot a la persona del rei don Anfós XIII.

Hi ha qui vol veure contradicció entre les orientacions civilistes i la persistència d'una certa intervenció dels elements militars en el Govern. Però això són il·lusions dels que volen filar massa prim. En molts casos la història i la realitat actual ens mostren la combinació del caràcter civil i de l'uniforme o la carrera de les armes. Un exemple ben clar d'això el tenim a Espanya amb la Guàrdia civil, que és guàrdia i és civil al mateix temps.

No cal dir que nosaltres, civilistes reconstruïts, veiem amb gran satisfacció els corrents civilistes que comencen a accentuar-se. La constitució d'un Govern on hi hagi advocats, enginyers, diplomàtics i potser algun literat o algun home de negocis, serà un pas més en els molts passos que d'un quant temps ençà es donen per a la salvació d'Espanya.

Victor Balaguer

Li han teixit corones literàries, li han ofert flors a la seva estàtua, han tornat a mostrar les seves velles edicions, i el poble, com fa cinquanta

anys, ha tornat a repetir el nom d'en Víctor Balaguer amb veu cordial. I no obstant, tinguem l'honradesa de dir-ho, en Víctor Balaguer, no diu res al nostre poble. El seu nom sí, ja sona bellament amb la seva eufonia, i tothom sap que era un poeta, i trobador de Montserrat, i autor de versos patriòtics, però res més. En cap moment hem anat a cercar les seves obres, ni el seu bell retrat figura en cap estudi amb devoció.

I és que mai estigué identificat amb els sentiments del nostre poble. Ell bé ho era de lliberal i de progresista, fins a espantar una mica a els poetes catalans de mitjans de segle, però no s'integrà en aquella Catalunya republicana i idealista, que no en tingué prou amb en Prim. Ni en 1868, ni en 1873, en Víctor Balaguer fou republicà. Més, encara. No va votar la república, quan la república es presentà com a única fórmula possible.

Els sentiments autonomistes no els va compartir. Era, malgrat la seva literatura, un unitari. El podriem afiliar en la Federació Monàrquica Autonomista. Vagament lliberal. Vagament regionalista. En Llorente, a València, i en la nostra època, també com en Víctor Balaguer, escrivia en valencià, i en Llorente estava afiliat al partit conservador.

Escrivim el dia 10, vigília de l'aniversari, i ignorem, per lo tant, els honors oferts an en Víctor Balaguer. Potser sí que seran importants, però sospitem que prendran un aire protocolar. Penseu en el centenari d'un Milà, d'un Rubió i Ors, d'un Balmes. Penseu en els d'en Pi i Margall i en Clavé, celebrats

aquest any, celebrats un altre any. D'en Víctor Balaguer, sempre, tot, tindrà un gust de casa de ministre.

PARADÒX

A Alemanya ja hem guanyat

Si no que ara no estem per coses, fórem capaços d'aviar un castell de focs davant de casa nostra. A Alemanya ja hem guanyat. Hem guanyat els esquerrans, els demòcrates, els republicans. Quan els nostres guanyem materialment a fora, també guanyem nosaltres moralment. Som ciutadans d'Europa i ciutadans del món. I mai no sentim tan forta la solidaritat europea i la solidaritat mundial com a l'hora que toquen a guanyar.

Els nostres lectors deuran recordar—i si no ho recorden ells, ens permetem de recordar-los-hi nosaltres—que fa cosa d'un mes, en aquestes mateixes planes, vam escriure un article que portava per títol: "A Alemanya guanyarem". Doncs ja hem guanyat. Tal dit, tal fet. Si fóssim vanitosos, ara ens donariem aires de profeta. I és que nosaltres tenim un cor esquerrà que no ens enganya. Encara que sembli estrany, hi ha gent que té el cor dretista. Aquests dretistes, que durant els darrers mesos anaven amb la cresta erta parlant de les victòries conservadores a Alemanya i als Estats Units, ara han hagut d'abaixar una mica l'orgull davant el resultat de les eleccions germàniques. Allí han perdut els seus, els monàrquics, els reaccionaris, els extremistes del costat dret, i també els del costat esquerre, que són els comunistes, enemics de la democràcia i de les llibertats individuals. En el fons, extremistes de la dreta i extremistes de l'esquerra, es donen la mà.

La victòria del centre i de l'esquerra alemanya, no solament té una gran importància en la política interior d'aquella República que encara no s'havia acabat de treure el vernís imperial, sinó que té també una importància formidable per a la política internacional. Els corrents conciliatoris i pacifistes que avui tenen per centre el Govern radical francès haurien sofert una aturada i potser un fracàs si el resultat de les eleccions del 7 de desembre a Alemanya hagués estat semblant al resultat de les eleccions del 4 de maig. Ara quedarà reforçada considerablement la situació d'Herriot, i els perills de

pròxims conflagracions i de crisis violentes quedaran, si no esvaïts, almenys considerablement allunyats. Dos sants de la nostra devoció, que són Santa Democràcia i Santa Pau, reben avui l'encens dels pobles capdavanters d'Europa.

FULMEN

Equilibrisme

Sorprèn, veritablement, que aquesta generació que ha fet la guerra, i està patint les horres de la pau, se'n hagi tornat tan equilibrada. Hom hagués cregut, quatre anys en rera, que els països vençuts es llençarien als braços de la desesperació més arrebataada i cega i que els vencedors, s'ensoperbrien fins a la deificació.

Però no ha estat així, i hom es troba talment com si els ulls li fessin pampallugues. Hem vist més d'una vegada, a França, implorant esparracada i solitària pels temibles corredors dels Salons de les Conferències Internacionals, mentre Alemanya tossia fort, es refilava els fanfarrons mustaxos i feia dringar sorollosament la esmussada espasa...

El verí de la Guerra, més repugnant, més mortífer que mai, es va incubant en les entranyes mateixes de la pau...

I ve't aquí que no tenim, ara, ni pau ni guerra. Hem escollit el terme mig.

Aquestes paradoxes i aquestes extremitats, aparentment inexplicables, són meravellosament produïdes per l'afany d'equanimitat i d'equilibri que mou amb força irresistible al món modern, que segueix essent tan mesquí i tan pobre com ha sigut fins ara.

Contemplant el panorama que ofereix avui la humanitat, salta a la vista, que no hi ha fet ni idea que creixin ultra mesura, sense que retornin al seu just terme mig, a la seva expressió normal, migrada i anodina...

En dos sentits contraris s'observen en països oposats, els efectes desastrosos d'aquells esperit equilibrista. Als Estats Units, pàtria dels senyors Esteves miliardaris, s'espanten de posseir massa d'or. I els soviets sembla—oh, déu d'excepticisme de les agències periodístiques!—que es van aburgessant de dia en dia.

A l'entorn d'aquests dos casos que són prototípics per la seva grandiositat, veiem una Anglaterra que es gronxa entre el laborisme i els conservadors, i una Alemanya que troba el seu centre de gravetat coincidint exactament amb el centre dels seus partits polítics. La tònica de l'esperitualitat anglesa és, ara, un socialisme escarransit.

El cas de França és, com sempre, un cas apart. A França governen les esquerres, oscil·lant entre una democràcia política i les sollicitacions revolucionàries. Podia haver semblat que Herriot fora massa amatent al cant encisador de les sirenes extremistes. Però, bon burgès, Herriot s'enamora i fa follies, si convé, mentre no li toquin la bossa. I la bossa, en aquest cas, són les institucions republicanes i del Dret civil.

La llei dominant de l'equilibri i l'imperatiu del clàssic bon seny francès, diuen que el bon terme mig, la màxima ponderació està en els drets individuals i en la propietat privada. Per això Herriot s'ha pogut entendre amb Chamberlain igual que s'entengué amb Macdonald. És un secret de llei d'equilibri.

L'arribada oficial de Krassin a París i la furtiva, de Sadoùl, ha galvanitzat l'espantall soviètic. Tots els burgesos i rentistes francesos, que són els hereus directes de la revolució del 1848—que n'estan d'endarrerits!—i dels victimaris dels comunards del any 70, senten frisanças d'esborronament al pas de l'ambaixada moscovita.

N'hi ha hagut prou amb això perquè els grans rotatius parlessin de misterioses i sinistres "cèl·lules" i "rayons" i perquè la "bona gent", que es reparteix beatament la terra, el cel i els diners, llenci crits d'esglai i clams de guerra.

Els cants de les sirenes comunistes, els sent ara Herriot, mesclats amb udols de llop i de xacals. La presó s'encarrega de restablir l'equilibri. Fora de França, s'encomana aquesta feina, al patíbol i a l'arma mercenària.

Si l'equilibri és llei del nostre temps, no ens quedarà altre remei que seguir-la. Hi ha,

no obstant, un aventatge en favor nostre.

I és que davant del problema social, que és l'ànima de tots els moviments contemporanis, tots els partits burgesos van passant a l'extrema dreta. I pot molt bé succeir que el bell mig, el centre de gravetat, vingui a caure amb matemàtica exactitud, damunt del socialisme.

GLICINI

EL SENYOR LLIBORI

Per tal de guarnir el pessebre com ve fent des que era infant, el pobre senyor Llibori aquest matí s'ha firat.

Sabent que era Santa Llúcia, l'home no ha volgut mancar a retre a la bona verge l'homenatge de ritual, i un cop completat aquest acte de barceloní acabat, ha dat un tomb per la fira només que per a badar, tot guaitant les figuretes amb la joia d'un noi gran, car el meu senyor Llibori tot i tenir seixanta anys i una carota de tigre, és més bo que el mateix pa.

De l'una parada a l'altra anava l'home ensumant per si decàs descobria una bella novetat, doncs és sabut que li agrada que en el pessebre que fa no hi manqui mai una nota d'aquelles sensacionals.

—Què té de nou?—preguntava als venedors mig glaçats.

—Miri, pagesos i burros—responia un bordegàs—

que amb tot i la grossa càrrega, mai no deixen sentí un bram.

—No vull ases—responia masses que a casa n'hi ha!

—Miri quins xinetes més monos! Què no vol comprar-ne cap?

—No estic per xinos, mestressa; prou que en trobo a cada pas.

—I aquests pollastres, li plauen?

—I aquests bens tan ben collats?

—Tot això ja és cosa antiga que sempre la trobo igual.—

I anava seguint parades sens deixar de remugar:

—Res de nou, res de nou tenen no sabré què comprar pas!—

De sobte veu una mossa que fixo l'està mirant

i així que arriba prop d'ella, li diu amb molt desembraç:

—Senyor, vol cases barates?

—Cà, noia; si no n'hi ha!

—Miri si li agrada aquesta.

—T'he dit que no i s'ha acabat.

—U! quin mal genit que gasta! Vegi on la trobarà

una casa tan bonica, que li costi tants pocs rals,

i amb aquesta xemeneia que dona goig de mirar.

Què no fa pessebre? Digui?

—Ja fa cinquanta anys que en faig.

—Llavors, no s'hi pensi, compri la finca que té al davant;

li daré per set pessetes:

és la millor novetat que pot triar a la fira;

sinó vagi-s'hi fixant,

i fins veurà les antenes posades dalt del terrat

perquè els concerts de la "radio" s'hi quedin embolicats.—

El pau del senyor Llibori al fi es deixà engatussar;

agafà aquell adefessi i se'n va tot carregat, després d'afluixar la mosca, per fer-se un tip de suar.

A la terra dels Lliboris succeeix a cada pas que els hi donen gat per llebre

servint-los per endavant uns discursos encomiàstics

que els deixen embabiecats, perquè és fama que no hi veuen dos dits més enllà del nas.

FLOK

ESCENES DE CAMPANYA

Dues hores de parapet

—Puig, Puig!—sento que crida el cabo Ruiz.

—Voy!—dic jo, despertant-me amb pesera.

—Puig, venga, levàntese—torna a dir el cabo.

—Voy, voy, ya voy—vaig dient a mida que em deixondo, i, agafó el corretjam, em poso el capot i prenc el fusell i una manta per si decàs no tingués prou abric amb el capot, puix són les dues de la matinada, i surto de la fràgil tenda de campanya encara suat del pesat son i em dirigeixo cap al "corral", nom que correspon a un cert lloc del parapet, per la seva condició de semblar-ho un corral, puix està voltat en quadre per una paret de pedra seca i és un lloc on s'hi tiren les sobres individuals de ranxo i sempre hi ha una mica de palla pel seu sol que sembla un corral de porcs.

Arribo, doncs, al susdit "corral" i m'encaro amb un individu que és el que m'ha fet cridar pel cabo i li dic:

Ja pots anar-te'n (si és català) i: *Ya puedes marcharte* (si és gallego o murcià) i em quedo de *plantón* dues hores esguardant lo que ocorreix al defora de la paret de pedra seca que és el camp conquerit a l'enemic, i que encara no he vist turbat pel més lleu succés.

Ja he dit que són les dues de la matinada. La lluna està a mitat del seu curs, pàlida i estafeta, doncs ja fa uns dies que ha sortit de son ple i va cap al quart minvant, illuminant i ajudant-me a reconèixer el terreny que tinc al meu davant i que no puc jamai deixar de vista, puix és la conveniència de tots i meva, no fos cas que ens donguessin una sorpresa.

A vuit passos del cim de la paret i semblant que sigui continuació de la mateixa, es divisa una sèrie d'estaques embolicades de fils-ferros punxants, o sigui l'*alambrada*, que serveix per a impedir que el moro et sorprengui. Més enllà es veuen unes pedres grosses i petites que degut al reflex de la lluna semblen cranis de gossos i petits animals, doncs la lluna dona un to molt fantàstic al color blanc brut que tenen les pedres d'aquests contorns. A més del color, afavoreix la visió tètrica el que si guin pedres rodones, sense cantos i moltes tenen forma de closques.

Més enllà i més enllà encara de les runes d'una antiga fortificació romana es divisa, banyat per la lluna, el solitari tuonet també rocós i de la mateixa qualitat que lo que he descrit, el qual sembla un petit Gólgota, i al dessorre, la massa negra d'una petita fortificació de campanya, un blocus, en el que hi fan guàrdia, com guàrdia avançada que són, una colla de companys del meu regiment.

—Centinela!—diu el cabo que va recorrent els *puestos* per a veure si es vigila.

—Sin novedad—responc jo, i torno a seguir amb la mateixa atenció l'escudrinyament del camp del meu davant.

Quan s'està de parapet és l'estona que un pensa més de tot el dia, doncs ens ho imposa la soletat i la llarga estona que hi hem de permanèixer, i així, pensant, no trobem tan llarga l'estada. Generalment, es pensa

amb la família, amb les il·lusions particulars, amb la durada de la campanya, que sempre es troba excessiva i amb la data probable i desitjada de son acabament i retorn a la vora dels enyorats i estimats pares i germans o xicota.

Quant més absorbt un està en sos pensaments, se sent una altra veu que diu:
—Centinela,—és la veu de l'ofical que vigila.

—Sin novedad—torno a respondre, i dono una ullada general al meu davant.

A la part de fora del parapet i limitat per un parapet més petit, hi ha la quadra on hi han formats els matxos per al servei de la posició. A lo millor se'n desferma un que quasi sempre és el mateix, es veu que en té la prima, i se les campa fora del parapet i a vegades surt de l'*alambrada* i tirant d'ella causa el consegüent surt, sobretot si fa molta fosca, puix se sent soroll i es veu un bulto negre que fa creure que hi han moros a la costa i obliga a empunyar el fusell en previsió d'alguna sorpresa, però quan un té el fusell empunyat i disposat a encarar-se'l, ja se sent un altre i para més atenció, i si té una mica de serenitat, veu que ha sigut enganyat pel maleit matxo que de nit té la gosadia d'anar a fer el resopó a fora de l'*alambrada*.

Una nit, un poruc centinella fins va cridar, pres de pànic, al cabo de "quart", pensant-se que teniem visites nocturnes.

Torna la primitiva veu:

—Centinela, quién le releva?—i jo contesto:

—Fulano de tal, tienda.—Que és el que quan s'ha "montat" el parapet abans de que fos nit li ha tocat, en el sorteig, el número immediat superior al meu i que passades les dues hores m'ha de relevar.

Al cap d'uns minuts ve el tal *fulano* i jo m'en vaig a dormir.

JACOBUS MONS

Mai s'havien vist tants aeroplans com ara. Espanyols i estrangers—sobretot estrangers—creuen la blavor d'aquest cel meravellós que tenim, i aquest espectacle ens ompla d'alegria.

Diguin el què vulguin, l'aviació és una gran cosa!

Al general Cavalcanti el van enviar a Mallorca, i sembla que li agrada tant, segons ha manifestat a uns periodistes.

I és clar, home de Déu!

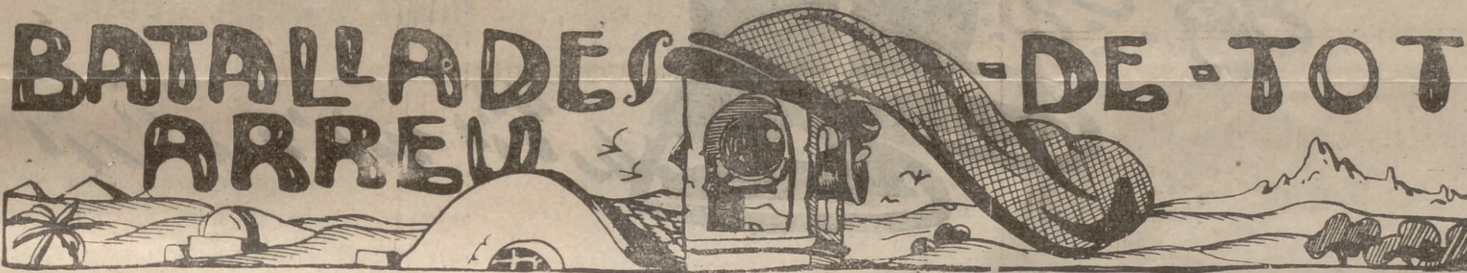
A qui voleu que no agradi Mallorca?

Continuament llegim notes i articles contra els amos de cases que abusen de la bondat i paciència dels llogaters d'una manera inícuca. Continuament llegim aquestes notes i articles, el qual vol dir que no tenen eficàcia i que aquests lladres disfressats de senyors—que del problema de l'habitació en fan un greu conflicte—encara no són a on haurien d'ésser: a la presó.

Hem notat, d'un quant temps ençà, que a la gent li ha entrat una gran afició a llegir, lo que, naturalment, ens alegra molt.

Ja llegeix la gent!

Ens han dit que l'altre dia el "Diari de Barcelona" (a) "El Brusi", es ficava amb nosaltres. Però encara surt el Brusi? Encara és viu? Si de debò és viu, quina pudor de ranci, de clauveguera, de caspa, deu fer!

ELS PERILLS DE LA CIVILITZACIÓ

Fullejant revistes, angleses, franceses, alemanyes, hem triat aquestes fotografies. Aquestes fotografies representen a uns "lamas", o si-

Una princesa javanesa a New York

guin sacerdots, tibetans que han anat a Londres; a una princesa javanesa, que ha anat a New York; a uns salvatges que s'han dut al campament un fonògraf.

Quines ensenyances poden treure's de la vista d'aquestes fotografies? Moltes, indubtablement. Entre elles una de principal i essencialíssima: la del perill de la civilització per a segons quina mena de gent.

Un perill seriós i greu, ja que pot convertir en ambiciosos, en malalts, en egoistes ferotges, a sers senzills, humils, que fins llavors havien viscut en estat inefable. L'espectacle de l'odiós i miserable alegria del "cabaret", del "music-hall", la fastuositat dels "Palace" i el "Negresco", els rutilans aparadors de les joieries, els automòbils magnífics, tornen a l'home envejós, rancunios, trist. El fan adonar de la seva petitesa, de la seva misèria, de la negror que enronda la seva vida.

Com podran aquests "lamas" viure en les

abruptes soledats del Tibet miteriós després d'haver viscut a Londres, que és la ciutat més civilitzada del món, segons el criteri que té la gent de la civilització? Què pensarà aquesta princeseta javanesa, pàlida com una llimona, de la turbulència de New York? No és difícil pensar que enyorarà les selves ombrívols i misterioses del seu país de llegenda, on no s'ou altra remor que la d'unes aigües ocultes escorrent-se entre l'herba o la del cant d'algun ocell extàtic de plomatge políicrom i meravellós.

I què pensaràn aquests bons i simpàtics salvatges—bons i simpàtics per això: perquè són salvatges, que no per altra cosa—del fonògraf, aquesta odiosa màquina lírica? Quin concepte en tindran? Quin efecte els farà aquella ronquera? El fonògraf és el present que la ci-

Uns lamas del Tibet a Londres

vilització els ha enviat. La civilització, com la sífilis, és una epidèmia tan poderosa que arriba a inficionar-ho tot, fins el més llunyà, fins el més ocult.

No valien més les seves cançons de guerra, de mort i de noces, acompanyades d'una música primitiva i plena de caràcter, que una ària ximple d'òpera italiana cantada—cridata, millor dit—per un "divo" més ximple que l'ària? No valien més que un cuplet idiota de la Raquel o de qualsevol altra ex-cuquera?

Mal present els ha fet la civilització an aquests bons i simpàtics salvatges.

A nosaltres ens entristeix profundament veure aquests "lamas" del Tibet misteriosos i eternament nevats, aquesta princeseta javanesa, extàtica com un idolet de jadi i pàlida com una llimona, i aquests bons i simpàtics salvatges contaminats per la civilització.

Però tenim un consol: el de pensar que els perills de la gran ciutat—Londres, New York—potser no existeixin per a ells. Potser passin per la gran ciutat com Jesús sobre les aigües de Tiberiades: sense enfonsar-se. Potser el que per a la majoria de la gent és civilització, per ells no ho sigui, cosa no tan absurda com es podria creure.

Perquè la civilització no consisteix principalment en les cases de trenta pisos amb ascensor, telèfon i quarto de bany; ni en les grans avingudes; ni en la profusió de cafès, "music-halls" i teatres; automòbils i metropolitans. La civilització és una cosa més íntima, més entranyable: és la simpatia, la comprensió, és l'educació, és la bondat. I això es troba en el cor i en el cervell dels homes, però

Els indians i el gramòfon

no en les cases, ni en els arbres d'un passeig.

Londres, que passa per una de les ciutats més civilitzades del món, està habitada per una

gent freda, calculadora, egoista, mancada d'aquesta engruneta de pietat que fa humà a l'home. A mi Londres em fa l'efecte d'una ciutat salvatge, en la que la gent tan sols es regeix pel seu abominable egoisme, en la que la fraternitat és una paraula buida i mancada de sentit. Quan es parla de Londres, se sol parlar de Piccadilly, dels Clubs elegants, de "Covent Garden", el teatre de les "revues" fastuoses... Però no es parla de la misèria, perquè la misèria és lletja i és vil, i avergonyeix com un renec. I la misèria a Londres—on, als mercats, els pobres s'escometen ganivet en mà per heure un os—resulta terrible.

Es clar que també hi han lords. Però quan penso en els pobres, en els tristos, en els maleïts de la terra, un lord em sembla un animal perfectament despreciable.

EL LUXE

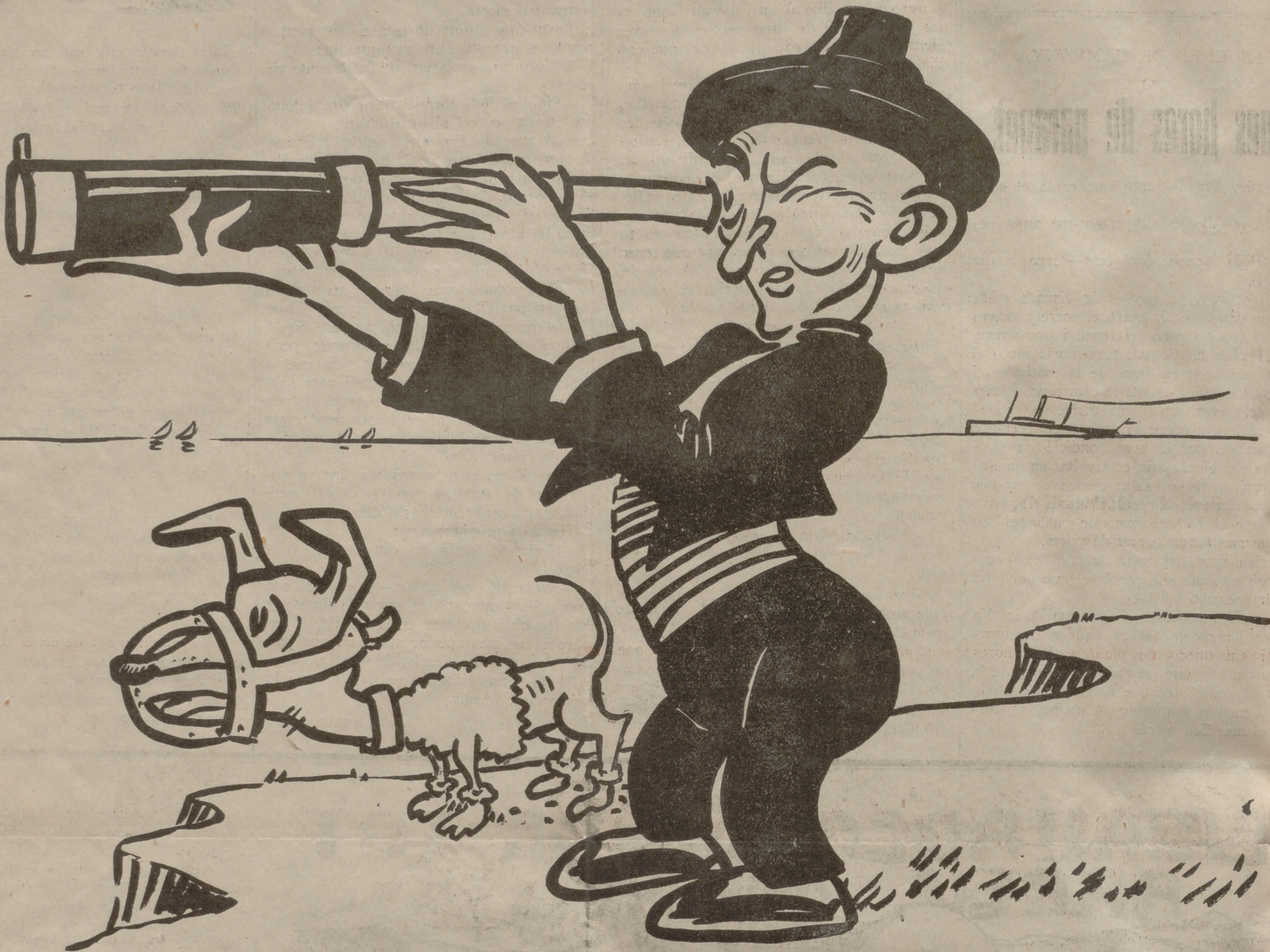
La companyia de ballets russos "La chauve souris", que dirigeix l'intelligent i expertíssim Nikita Balieff, ha estrenat a Londres un nou ballet: "Le train bleu". Aquest ballet és una visió de Trouville, una de les platges més elegants del món, i no té altre motiu que el de les gentils evolucions dels ballarins.

La chauve souris

Es de suposar que l'entrada al teatre on actua la famosa troupe de Nikita Balieff—no recordem fixament quin teatre és—deu ésser cara. Nosaltres voldríem que fos barata o franca millor per a fer-la accessible als obrers, als pobres, als miserables. La visió d'aquelles elegàncies, d'aquella mondanitat, d'aquell luxe, els seria molt convenient: aprendrien que no és just que els uns ho tinguin tot i altres res, aprendrien a ésser rics, que avui no en saben. Per això no en són. I potser llavors en serien.

Un home amoinat

—No sé el què em passa, però com més miro menys veig.

D'aquest paper fosc, imbècil i anodí—que no surt els dies de pluja perquè als seus redactors els fan mal els ulls de poll i no poden escriure—nosaltres no en fem cas, ...

Ens agradaria molt sapiguer què s'ha fet d'en Parrondo.
Pobre Parrondo!
Li tenim tanta simpatia!

Les eleccions alemanyes del dia set representen un nou triomf dels sentiments esquerristes europeus.

Per aquest cantó la pau del món va consolidant-se, però sembla que comença a flaquejar per altres punts. Mai falta gent de mala voluntat que plantegi conflictes sense que resolguin res.

Mentrestant celebrem la derrota total del kaiserisme.

Ahir era Santa Llúcia, la dels ulls al plat, l'advocada de la vista. Això de la vista, en els temps que corren, ens interessa molt. Són massa els curts de vista; abunden massa els cecs i corren molts ciclops que amb un ull al front fan la guitza al demés.

Pregueu a Santa Llúcia que ens illumini en la fosca que sofrim.

Sembla que s'ha acabat l'ensorrament de les barraques. Ho celebrem. Veiem que el baró de Viver s'ha donat compte del mal fet que feia en aquest assumpte.

Tothom voldria tenir una torreta a Vallcarca, però molts s'han d'accontentar amb una bar-

raca rònega a la pendent de Montjuich. Trobem que tenen igual dret al respecte.

Quan s'acabarà la brutícia dels nostres carrers? Mireu que això sembla mentida! Una ciutat tan polida com podria ésser Barcelona i que tingui de passar per la pitjor de les vergonyes, que és la d'ésser bruta.

A veure si aquestes "pepes" consistorials ens ho arreglen.

Ja tenim Nadal al cap del nas, amb els seus torrons i amb la seva rifa i, sobretot, amb les neules. Les neules és el que més abunda en aquest món de Déu. De neules n'hi han de varies classes, però abunden més les de tot l'any que no pas les de Nadal.

Ara hem sapigut que el "Metro" serà tan car.

Després de dos anys de perjudicar la ciutat escorçant-la i foradant-la fins al moll de l'os; després de la pols, les fangueres i les trompasades que hem suportat i de les mil i una peripecies de l'anar malament a peu, ara ens posen unes tarifes que només hi podran anar els senyors.

Res; ja ho veieu: Si essent un "metro" té bromes d'aquestes, què farià si fos gaire més llarg?

PERELLÓ

A l'edat de 80 anys, ha mort, en aquest poble i ha sigut retornat a la terra, el nostre bon

amic el republicà i lliure pensador convençut en Gumersind Blanco, qui, encara que no era fill d'aquest poble, puix era leonès, gaudí durant els 25 anys que convisqué amb nosaltres de generals simpaties per les seves dots personals de bondat i d'honradesa, puix no passava pel seu costat cap persona gran ni petita que no el saludés amb un "Senyor Blanco!"

El nostre poble, i molt particularment les famílies dels nois o qui amb tant d'entusiasme i abnegació els ensenyà de música, deuen restar-ne molt agraïts d'ell.

A l'acte de l'enterrament, que per expressa voluntat sigué purament civil, hi assistí molta gent, resultant una imponent manifestació de condol.

La banda de música, continuació encara de

la que ell en va ésser el seu fundador, tocà sentides peces durant l'acte de l'enterrament.

Descansi en pau l'inoblidable amic.
JOAN FABREGAT

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Imprempta LA CAMPANA y LA BISQUELLA, CARRER del Oim, número 8

Avis

L'Almanac de

La Campana de Gracia per a 1925

l'hem tingut de fer nou de cap a peus, així és que SORTIRA dintre del mes de gener de 1925.

Poden els nostres corresponents fer la demanda dels que necessitin.